

РЕЙ БРЕДЪРИ ДЪЖД

Превод от руски: Цвета Христова, 1990

chitanka.info

Дъждът продължаваше — жесток непрестанен дъжд, досаден, изтощителен дъжд. Пороен дъжд, който заслепяваше очите, жвакаше в ботушите. Дъжд, в който потъваха всички други дъждове и спомени за дъждове. Тонове, лавини от дъжд брулеха храсталациите, кастреха дърветата, дълбаеха почвата и отвличаха храстите. От дъжда ръцете на хората се бяха набръчкали като маймунски лапи. Той падаше на твърди стъклени капки, и се лееше, лееше...

— Колко има още, лейтенант?

— Не знам. Миля. Десет мили, хиляда.

— Не знаете ли точно?

— Че отгде мога да знам?

— Не ми харесва тоя дъжд. Ако поне знаехме колко остава до Слънчевия Купол, би било по-леко.

— Още час, най-много — два.

— Наистина ли мислите така, лейтенант?

— Разбира се.

— Или лъжете, за да ни ободрите?

— Лъжа, за да ви ободря. Стига сме приказвали за това!

Двамата седяха един до друг. Зад тях — още двама, мокри, уморени, разкиснати като кишавата глина под краката им.

Лейтенантът вдигна глава. Лицето му, някога мургаво, сега бе избеляло от дъжда. И очите му бяха станали бели, също като зъбите и косата. Целият беше бял, дори униформата му бе избеляла, като се изключат зелените налепи от плесен.

Лейтенантът чувствуваше как водата се стича по бузите му.

— На Венера винаги вали дъжд — каза един от втората двойка.
— Винаги. Десет години съм живял тук и поройният дъжд не е спирал нито за минута, нито за секунда.

— Все едно да живееш под вода — лейтенантът стана, пооправи пушката си. — Да вървим.

— Още час или почти толкова и ще бъдем в Слънчевия Купол.

— Залъгвате ме, лейтенант.

— Не, самозалъгвам се. Има случаи, когато трябва да се лъже. И моите сили са на изчерпване.

Вървяха по пътеката през храсталациите и току поглеждаха компасите си. Наоколо нямаше никакви ориентири, само компасът знаеше посоката. Сиво небе и дъжд, храсталаци и пътека и някъде

далеч зад тях — ракетата, с която бяха летели и с която заедно бяха паднали. Ракетата, в която лежаха двама техни другари — мъртви, обливани от дъжда.

Вървяха един след друг, без да разговарят. Появи се река — широка, плоска, мътна. Тя се вливаше във Великото море. Дъждовните капки дълбаеха по повърхността ѝ милиарди кратери.

— Хайде, Симънс.

Лейтенантът кимна и Симънс свали от гърба си малък вързоп. Химическата реакция превърна вързопа в лодка. Насякоха дебели клони и бързо направиха весла, после заплуваха през потока, като гребяха припряно под дъжда.

Лейтенантът усещаше студените струйки по лицето си, по шията, по ръцете. Студът проникваше в дробовете. Дъждът шибаше ушите и очите, прасците на краката.

— Не съм спал тази нощ — каза той.

— Че кой е спал. Кой? Кога? Колко нощи не сме спали? Трийсет нощи — всъщност трийсет дни! Кой може да спи, когато дъждът плющи, барабани по главата... Бих дал всичко за една шапка. Каквато и да е, само да престане това чукане по главата. Боли ме главата. Кожата по главата ми е възпалена, смъди.

— Кой дявол ме докара в тоя Китай — рече друг.

— За първи път чувам да наричат Венера Китай.

— Разбира се. Спомнете си за древното изтезание. Приковават те към стената. Всеки половин час върху темето ти пада капка вода. Побъркваш се само от чакането. И тук е същото, но мащабът е по-голям. Не можем да спим, не можем да дишаме както трябва, на границата сме да полудеем от това, че непрекъснато ходим мокри. Ако бяхме подготвени за аварията, бихме се запасили с непромокаеми дрехи и шлемове. Най-ужасното е, че по главите ни все чука и чука. И колко е тежък. Също като сачми. Няма да издържа дълго.

— Ех, да бяхме сега в Слънчевия Купол. Който го е измислил, разбирал си е от работата.

Плаваха по реката и мислеха за Слънчевия Купол, който ги очакваше някъде в гъсталаците, сияейки ослепително под дъжда. Жълта постройка, кръгла, светеща, ярка като слънце, висока пет метра, триста метра в диаметър; топло, тихо, топла храна, никакъв дъжд. А в центъра на Слънчевия Купол, то се знае — слънце. Малко кълбо от

жълти пламъци под самия свод, което се виждаше отвсякъде и когато седиш с книга или цигара в ръка, или с чаша горещ шоколад, в който плава сметана. То ги чака, златното слънце, на вид също като земното — ласкаво, неугасващо. И докато си почиваш в Слънчевия Купол, можеш да забравиш за безкрайния дъжд на Венера.

Лейтенантът се обърна и погледна другарите си, които гребяха със стиснати зъби. Бяха бели като гъби — както и самият той. Венера обезцветява всичко за няколко месеца. Дори гората приличаше на огромен декор от кошмар. Че как ще бъде зелена без слънце, във вечния сумрак, под непрестанния дъжд? Бели-бели храсталаци, бледи като разтопено сирене листа, стъбла като дънери на гигантски мухоморки, почва като разкиснат кашкавал... Впрочем не е лесно да видиш почвата, когато под краката ти има потоци, ручеи, локви, а отпред блата, езера, реки и най-последно море.

— Готово!

Скочиха на кишавия бряг, като шляпах в локвите. Изпуснаха газа от лодката и я сгънаха. После, както стояха под дъжда, опитаха да запалят цигара. Почти пет минути, ако не и повече, треперейки, се мъчиха със запалката, после, криейки цигарите в дланта си, смукнаха няколко пъти. В следващия миг тютюнът се намокри и тежките капки избиха цигарите от стиснатите устни.

Продължиха да вървят.

— Стойте — рече лейтенантът. — Стори ми се, че видях нещо.

— Слънчевия Купол ли?

— Не съм сигурен. Дъждът ми попречи да разгледам.

Симънс хукна напред:

— Слънчевият Купол!

— Назад, Симънс!

— Слънчевият Купол!

Той изчезна зад дъждовните струи. Останалите се спуснаха подире му.

Настигнаха го на поляната и замръзнаха на местата си, щом видяха находката му.

— Ракетата...

Значи бяха обикаляли около нея и се бяха озовали на същото място, откъдето бяха тръгнали на дългия си път... Сред останките ѝ лежах двамата загинали, от устата им бе поникнала зеленикава

плесен. По очите на космонавтите плесента бе разцъфнала, но цветовете бяха окапали от дъжда и плесента бе увяхнала.

— Как стана това?

— Изглежда, наблизко е минала електрическа буря. Тя е повредила компасите ни.

— Сигурно.

— А сега какво ще правим?

— Ще тръгнем отново.

— Дявол да го вземе, тъпкали сме на едно място!

— И така да е. Ела на себе си, Симънс.

— Ела на себе си, ела на себе си! Този дъжд ще ме подлуди!

— Продуктите ще ни стигнат за около два дни, ако бъдем пестеливи.

Дъждът танцуваше по кожата им, по мокрите дрехи, струйки се стичаха от върха на носа, от ушите, от пръстите, от колената.

Изведнъж в далечината се чу страшен рев.

От дъждовната пелена изскочи чудовище.

Чудовището се опираше на хиляда светлосини електрически крака. То се приближаваше бързо и неудържимо. Всяка негова крачка беше като тежък, неочакван удар. Там, където стъпваха светлосините му крака, дърветата падаха и изгаряха. Могъщи струи озон изпълниха влажния въздух, от всички страни се извиваше дим, разнасян от дъжда. Чудовището беше дълго почти километър, високо — почти два. То опипваше земята също като сляп великан. Понякога за миг краката му изчезваха. После от търбуха му изскачаха камшици, които безжалостно шибяха храсталаците.

— Електрическа буря — каза един от четиримата. — Тя е повредила компасите ни. Сега се насочва към нас.

— Легни! — заповяда лейтенантът.

— Бягайте! — закрещя Симънс.

— Не вършете глупости. Легнете. Тя удря най-високите точки. Все още можем да се спасим. Легнете по-далеч от ракетата. Може и да ни отмине, виж че изхвърлила целия ви заряд по нея. По-живо!

Плъснаха се на земята.

— Иде ли? — почти веднага се чу въпрос.

— Иде.

— Приблужи ли се?

— Има още двеста метра.

— А сега?

— Ето го!

Чудовището увисна над тях. То изпусна десет светлосини стрели-светкавици и те се забиха в ракетата. Тя трепна като гонг от удар и металът глухо изкънтя. Чудовището пусна още петнадесет стрели. Те играеха някакъв странен танц, като галеха дърветата и мократа земя.

— А-а! — един от космонавтите скочи на крака.

— Легни, идиот! — крясна лейтенантът.

— А-а!

Още десетина светкавици полетяха към ракетата. Лейтенантът извърна глава и видя ослепителните светлосини светкавици. Той видя как се разцепват дърветата. Видя как чудовищният тъмен облак като черен диск зави над тях и метна надолу стотина електрически стрели.

Онзи, който бе скочил, сега тичаше като в огромна зала с колони. Тичаше насам-натам, щурасе се между колоните, но изведнъж рухна и се чу такъв звук, сякаш муха кацна върху нажежена жица. Тримата усетиха миризма на човек, превърнал се в пепел.

Лейтенантът скри лицето си.

— Не вдигайте глави! — заповяда той.

Страхуваше се, че и той самият ей сега ще скочи и ще побегне.

След като озари гората с още десетина светкавици, бурята се отдалечи. Около тях остана само непрестанният дъжд. Той скоро разнесе миризмата на изгоряло и тримата другари седнаха, изчаквайки да се успокои лудо биещото сърце.

— Защо ли скочи...

Изрекоха това почти едновременно.

Бурята, крачейки на светлосините си кокили, изчезна в далечината.

Пресякоха река, ручей, поток и още дузина реки, ручей и потоци. Реки, нови реки се раждаха пред очите им, а старите променяха коритата си. Реки с цвета на живак, реки с цвета на сребро и мляко.

Стигнаха морето.

Великото море. На Венера имаше само един континент. Той беше дълъг пет хиляди километра, широк — две хиляди, и от всички страни

бе заобиколен от Великото море, заемащо цялата останала част от дъждовната планета. Великото море лениво лижеше бледия бряг.

— Натам трябва да вървим. — Лейтенантът кимна на юг. — Сигурен съм, че в тази посока има два Слънчеви Купола.

— Щом започнаха веднъж, защо поне не построиха още стотина?

— На острова има всичко сто и двацет, нали?

— В края на миналия месец бяха сто двацет и шест. Преди година предложиха да се построят още двацет-трицет, но сами знаете колко мъчно отпускат средства. Какво от това, че няколко души ще се побъркат от дъжда.

Закрачиха на юг.

Лейтенантът, Симънс и третият космонавт, Пикар, крачеха по дъжда, който валеше ту рядък, ту гъст, ту рядък, ту гъст, под проливния дъжд, който плющеше, лееше се и барабанеше непрекъснато по сушата, морето и по вървящите хора.

Симънс пръв го забеляза.

— Ето го.

— Какво има там?

— Слънчевият Купол.

Лейтенантът мигна, изтърсвайки от клепачите влагата, и сложи ръката си над очите, за да ги защити от шибачите капки.

Малко по-встрани, до самото море, в края на гората нещо се жълтееше. Да, това бе Слънчевият Купол!

Хората се усмигнаха.

— Май че бяхте прав, лейтенант.

— Провървя ни!

— Щом го зърнеш, и силите ти нарастват. Напред. Кой ще стигне пръв?! — Симънс заситни през локвите. Останалите машинално последваха примера му. Умориха се, задъхаха се, но не намалиха скоростта.

— Как ще се напия с кафе — изсумтя, усмихвайки се, Симънс. — А кифлите със стафиди — пръстите си да оближеш! После ще легна и нека слънцето си пече... Трябва да се даде орден на този, който е изобретил Слънчевия Купол!

Затичаха по-бързо, жълтите отблясъци станаха по-ярки.

— Колко ли хора са полудели тук, преди да се появят тия убежища? — Симънс издишваше отсечено сричките. — Дъжд, дъжд!

Преди няколко години срещнах приятел. Мой другар. В гората. Обикаля в кръг. Под дъжда. И все повтаря: „Не знам как да изляза от този дъжд! Не знам как да изляза от този дъжд. Не знам...“ И тъй безкрай. Побъркал се бе горкият.

— Пести си силите!

Продължиха да тичат. Смееха се, докато тичаха, смееха се и когато стигнаха до вратата на Слънчевия Купол.

Симънс с рязко движение отвори вратата.

— Хей! — викна той. — Къде са кифлите и кафето, дайте ги насама!

Никой не отвърна.

Влязоха вътре.

В Слънчевия Купол беше пусто и тъмно. Нито жълто изкуствено слънце, нито наредена маса. Студено като в гробница, а през хилядите дупки на свода проникваше дъждът. Струи падаха по килимите и меките кресла, разбиваха се в стъклените маси. Исполински мъх покриваше стените, библиотеката, диваните. Падащите отгоре едри капки шибаха лицата на хората.

Пикар започна тихичко да се смее.

— Пикар, престани!

— Господи, погледнете само: ни слънце, ни храна — нищо. Венеските — това е тяхна работа! Разбира се!

Симънс кимна, от челото му се отрониха капки. От сребрилата коса и белезникавите вежди се стичаше вода.

— От време на време венеските излизат от морето и нападат Слънчевите Куполи. Те знаят, че ако унищожат куполите, ние сме загинали.

— Но охраната не е ли въоръжена?

— Разбира се. — Симънс стъпи на сравнително по-сухо място. — Но от последното нападение изминаха пет години. Бдителността отслабна и охраната е била изненадана.

— Че къде са телата им?

— Венеските са ги отнесли в морето. Казват, че си имали свой начин за даване на пленниците. Бавен начин, цялата процедура трае около осем часа. Просто очарователно.

— Бас държа, че не е останала нито трохичка храна — усмихна се Пикар.

Лейтенантът го погледна с неодобрение, сетне направи многозначителен жест на Симънс. Симънс кимна и отиде в кухнята. Мокър набъбнал хляб се търкаляше в безпорядък по пода. Месото бе покрито с нежнозелена плесен. От множеството дупки на тавана се стичаше вода.

— Възхитително. — Лейтенантът погледна дупките. — Боя се, че няма да успеем да запушим това сито и да вкараме всичко в ред.

— Без продукти? — Симънс прихна да се смее. — При това и слънчевите генератори са счупени. Най-добре ще е да отидем до следващия Слънчев Купол. Колко има дотам?

— Не е далеч. Помня, че точно тук поставиха два Купола много близо един до друг. Но да почакаме тук, може да дойде спасителен отряд...

— Сигурно вече са идвали и са си отишли. След шест месеца ще изпратят ремонтна бригада — когато конгресът отпусне средства. Не, по-добре да не чакаме.

— Добре. Да изядем каквото е останало от дажбата и да вървим.

— Поне дъждът да беше престанал, да не удря така по главите — заговори Пикар. — За няколко минути поне. Просто да си припомня какво е това спокойствие. — Той стисна с две ръце главата си. — Проклет дъжд, не можеш дъх да си поемеш. Слушаш и гледаш само дъжд, дъжд, дъжд!

— Към четири часа ще бъдем в следващия Слънчев Купол.

— Слънчев Купол? Като този ли?! А ако са нападнали всичките? Тогава? Ако на всички Куполи са надупчили сводовете?

— Може да ни се усмихне щастието.

— Омръзна ми да се надявам на щастието. Само едно искам — покрив над главата и поне мъничко спокойствие.

— Дотам има осем часа бърз ход.

— Не се безпокойте, няма да изостана. — Пикар се изсмя, като отвърна поглед.

— Хайде да вървим — рече Симънс, като го гледаше втренчено.

Отново тръгнаха покрай брега на юг. След пет часа ходене трябваше да завият, тъй като пътя им преграждаше река, толкова широка и буйна, че с лодка не можеха да я преминаат. Извървяха десет километра нагоре по реката и видяха, че тя блика от земята като кръв

от смъртоносна рана. Заобиколиха извора и под непрестанния дъжд отново заслизаха към морето.

— Трябва да поспя — рече Пикар, свличайки се на земята. — Четири седмици не съм спал. Нито за минута не съм заспивал... Да поспя, тук...

Небето бе потъмняло. Настъпваше нощта, а на Венера нощем цареше такъв мрак, че бе опасно да се движи човек. Симънс и лейтенантът също едва се държаха на крака.

Лейтенантът каза:

— Добре, да опитаме. Може би този път ще заспим.

Легнаха, сложиха ръце над главите, за да не бие дъждът по устата и затворените им очи. Лейтенантът не можа да заспи. Тресеше го.

По него нещо пълзеше. Нещо сякаш го покриваше с жива, пълпеща пелена. Капките, падайки, се съединяваха с другите капки и образуваха струи, които се просмукваха през дрехите и гъделичкаха кожата. Едновременно с това по плата пускаха корени малки растения. А дъждът все барабанеше по главата. В призрачната светлина — растенията фосфоресцираха в тъмнината — той виждаше фигурите на другарите си: сякаш повалени стебла, покрити с кадифен килим от трева и цветя. Дъждът шибаше шията му. Той се обърна в калта и легна по корем, върху лепкавите растения; сега дъждът шибаше гърба и краката му.

Скочи и трескаво заизтърсва водата от себе си. Хиляди ръце го докосваха, но той не можеше повече да понася да го докосват. Потрепна и се опря до нещо. Симънс стоеше до него под дъжда, треперейки, като кихаше и кашляше. В същия миг скочи и Пикар, викна и се замята около тях.

— Чакайте, Пикар!

— Стига! Стига! — викаше Пикар. После хвана пушката и изстреля в нощното небе шест куршума.

Всеки изстрел осветяваше пълчища дъждовни капки, които за миг застиваха във въздуха, сякаш зашеметени от изстрелите — петнадесет милиарда капки, петнадесет милиарда сълзи, петнадесет милиарда мъниста или скъпоценни камъни на фона на бялото кадифе на витрината. Светлината угасна и капките западаха върху хората,

жилеха ги също като рой насекоми, възпъщение на студа и страданията.

— Стига! Стига!

— Пикар!

Но Пикар изведнъж като че ли се вдърви. Той не се мятеше вече, стоеше неподвижно. Лейтенантът освети с фенерчето мокрото му лице. Пикар, разтворил широко уста и очи, гледаше нагоре, дъждовните капки се разбиваха в езика и очните му ябълки, кълколеха като пяна в ноздрите му.

— Пикар!

Той не отговаряше, не помръдваше. Влажните мехурчета се пукаха в бялата му коса, по шията и китките на ръцете се търкаляха прозрачни диаманти.

— Пикар! Ние тръгваме. Да вървим.

Едри капки падаха от ушите му.

— Чуваш ли, Пикар!

Той сякаш се бе вкаменил.

— Остави го — рече Симънс.

— Без него не можем да тръгнем.

— А какво да правим, да го носим ли? — Симънс се изплю. — Късно е, той вече не е човек... Знаете ли какво ще стане по-нататък? Така ще си стои, докато се задави.

— Нима не сте чували за това? Време е вече да знаете. Ще стои така с вирната глава, за да се излива дъждът в устата и носа му. Ще диша вода.

— Същото се случи и с генерал Мент. Когато го намериха, седеше на скалата с отметната назад глава и дишаше дъжд. Дробовете му бяха пълни с вода.

Лейтенантът отново освети немигащите очи. Ноздрите на Пикар тихо сумтяха.

— Пикар! — Лейтенантът го плесна по обезумялото лице.

— Нищо не чувства — продължи Симънс. — Няколко дни под такъв дъжд и всеки ще престане да усеща собствените си ръце и крака.

Лейтенантът с ужас погледна ръката си. Тя бе изтръпнала.

— Но не можем да оставим Пикар.

— Само това можем да направим. — Симънс стреля.

Пикар падна в локвата.

— Спокойно, лейтенант — рече Симънс. — В пистолета ми ще се намери и за вас куршум. Спокойно. Разсъдете логично: той все едно ще стои така, докато не се задуши. Аз съкратих мъките му.

Лейтенантът плъзна поглед по проснатото тяло.

— Вие го убихте.

— Да. Иначе той би ни погубил. Нали видяхте лицето му. Побъркал се е.

Лейтенантът помълча, после кимна.

— Да, вярно.

И тръгнаха под проливния дъжд.

Беше тъмно, лъчът на фенерчето проникваше в стената от дъжд само на няколко фута. След половин час силите ги напуснаха. Трябваше да седнат и да чакат, да чакат утрото, борейки се с мъчителния глад. Разсъмна се: сив ден, безкраен дъжд... Продължиха пътя си.

— Пресмятанията ни не излязоха верни.

— Не. След час ще бъдем там.

— Говорете по-високо, не ви чувам. — Симънс спря и се усмихна. — Ушите. — Той ги докосна с ръце. — Излязоха от строя. От тоя безкраен дъжд целият съм се вдървил.

— Нищо ли не чувате? — запита лейтенантът.

— Какво? — Симънс го гледаше озадачен.

— Нищо. Да вървим.

— Аз по-добре да почакам тук. А вие вървете.

— В никакъв случай.

— Не чувам какво говорите. Вървете. Уморих се. Според мен Слънчевият Купол не е в тази посока. А дори и да е там, сигурно целият му свод е надупчен, като на онзи. По-добре да седна.

— Станете веднага!

— Довиждане, лейтенант.

— Не бива да се предавате, остана съвсем малко.

— Виждате ли пистолета? Той ми казва, че ще остана... Всичко ми опротивя. Не съм се побъркал, но скоро и това ще стане. А аз не искам. Щом се отдалечите, ще се застрелям.

— Симънс!

— Произнесохте името ми, виждам по устните ви.

— Симънс!

— Разберете, това е само въпрос на време. Или ще умра сега, или след няколко часа. Представете си, че стигнете до Слънчевия Купол — ако изобщо стигнете — и намерите свода надупчен. Много приятно, нали!

Лейтенантът почака, после зашляпа в калта. След малко се обърна и извика Симънс, но той седеше с пистолет в ръка и чакаше лейтенантът да се скрие. Поклати отрицателно глава и махна с ръка: вървете.

Лейтенантът не чу изстрела.

Както вървеше, започна да къса цветя и да ги яде. Те не бяха отровни, но и не увеличиха силите му. След малко повърна.

После лейтенантът накъса големи листа, за да си направи шапка. Бе опитал вече веднъж, но и този път дъждът бързо разми листата. Откъснеш ли растението, то веднага започваше да гние, превръщаше се в сива безформена маса.

Провря се през море от листа и влага и излезе на малък хълм.

Отпред през студената мокра завеса се мерна жълто сияние.

Слънчевият Купол.

Кръгла жълта постройка зад дърветата. Спря, олюля се и погледна нагам.

В следващия миг лейтенантът хукна, но веднага забави крачка. Страхуваше се. Не извика за помощ. Ами ако това е същият Купол, мъртвият Купол без слънце?

Подхлъзна се и падна. „Лежи — мислеше си той, — все едно, сбъркал си. Лежи. Напразно е било всичко. Пий, пий до насита.“

Но лейтенантът си наложи да се изправи и да тръгне напред през безбройните ручей. Жълтата светлина стана по-ярка и той пак затича. Краката му тъпчеха стъкла и огледала, от ръцете му се сипеха брилянти.

Спря пред жълтата врата. Надпис: Слънчев Купол. Опипа вратата с вдървената си ръка. Завъртя дръжката и с мъка прекрачи.

Замря на прага и се заоглежда. На ниска масичка стоеше сребърна тенджерка и пълна чаша горещ шоколад със сметана. До тях поднос — дебели сандвичи с големи парчета пилешко, пресни домати и зелен лук. На закачалката, пред самия му нос, висеше голяма хавлиена кърпа, при краката му сандък за мокрите дрехи, вдясно кабината, където топлите лъчи в миг изсушаваха човека. На креслото

— чисти дрехи, приготвени за случаен пътник. А по-нататък кафе в горещи медни кафеници, грамофон, тиха музика, книги с червени и кафяви кожени подвързии. До библиотеката кушетка, ниска мека кушетка, на която е така приятно да лежиш под ярките лъчи на това, което беше най-ценно в помещението.

Затули с ръка очите си. Успя да забележи, че към него идват хора, но нищо не каза. Почака и отново отвори очи. Водата, стичаща се от дрехите, бе образувала локва под краката му, чувстваше как изсъхват косата и лицето му, гърдите, ръцете, краката.

Гледаше слънцето.

То висеше в центъра на Купола — голямо, жълто, ярко.

Светеше безшумно и в цялото помещение цареше пълна тишина. Слънцето грееше от високия светлосин свод ласкаво, златисто, чудесно.

Тръгна напред, събличайки дрехите си.

Публикувано във вестник „Орбита“, броеве 31,32/1990 г.
Препечатка от списание „Космос“, бр.7/1964 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.